

det, at Polakkerne ikke have faaet de Penge, de havde til gode her i Landet hos dem, der have anvendt dem, er det jo en let Sag for de kommunale Kasser at faa Transport paa et saadant Beløb og skaffe sig Dækning for Udgifterne. Men hvis Polakkerne have brugt Pengene selv eller have regnet fejl, ja saa have de jo ingen Penge til gode, og saa er det stakkels fattige Mennesker, som det dog kun kan være en Glæde for det ærede Medlem at sende til deres Hjem, hvortil de gerne ville. Man læser ellers i „Social-Demokraten“, hvilken Glæde det er, naar der opdages f. Eks. en Japaner, der er Social-Demokrat, eller naar der, som det forleden skete, opdages en Tyrk, der er det; det hedder jo: „Proletarer i alle Lande forener Eder!“ Ganske vist med Tyrken maatte man være noget forsigtig, og man fik ikke at vide, hvad han hed, thi som bekendt læser Sultanen „Social-Demokraten“ paa fastende Hjerte hver Morgen, og det vilde jo være frygteligt, hvis han fik at vide, at Hassan med de skæve Ben var bleven Social-Demokrat. Men naar man er saa ivrig for alle de udenlandske Social-Demokrater, hvorfor kan man saa ikke ogsaa af et godt Hjerte være god mod disse stakkels Polakker, saa meget mere som jeg har læst i „Social-Demokraten“, at der var en Social-Demokrat iblandt dem.

Det ærede Medlem for Mariibo Amts 1ste Valgkreds (Reventlow) talte om Uddannelse af flere Jordemødre. Det er et Spørgsmaal, som ikke vedrører mig alene, men for saa vidt jeg kan gøre noget i denne Retning, skal det være mig meget kært. Dette gælder ogsaa, hvad angaar hans Spørgsmaal om, hvorvidt der ikke kunde tænkes en Maade, hvorpaa visse Bestemmelser i Loven om Navneforandring kunde gøres mere bekendte ude i Publikum. Der findes saaledes i Lovens § 2 en Bestemmelse om, at de, der ville sikre deres Slægts- eller deres Ejendomsnavn i Henhold til Litra a) og d) imod uden videre at blive antaget af andre, skulle inden den 1. Juli 1905 gøre behørig Anmeldelse af et Forbehold herom til Justitsministeriets Navnekontor. Jeg tror, det var godt, at det ærede Medlem drog dette Spørgsmaal frem, saa at jeg derved faar Lejlighed til at udtale mig derom her; thi selv om Antallet af dem, der have anmeldt et saadant Forbehold, er ret stort, saa synes det dog at være forholdsvis faa, der have fundet Anledning dertil. Og jeg tror ligesom det ærede Medlem, at Grunden er den, at grumme mange ikke

kendte med Bestemmelserne i denne Lov. Følgen heraf kan meget let blive, at naar vi komme ud over den 1. Juli 1905 ville mange, hvis Familie i mange Slægtled har baaret et Familienavn, se dette Navn antaget af hvem, der nu har Lyst dertil, og de ville da komme og sige: Det er dog forskrækkeligt, vi vidste ikke noget af, at Loven lød saaledes; det maa forhindres — men saa er det for sent. Jeg har forsøgt at gøre, hvad jeg kunde for at faa denne Bestemmelse i Loven saa vidt udbredt som muligt. Jeg er ganske vist ikke gaaet til Avertissementer i Bladene, fordi dette, da Avertissementerne maatte strække sig over alle Landets Blade og atter og atter maatte gentages, vilde medføre en kolossal Udgift for Statskassen. Men jeg har gjort, hvad jeg ellers kunde for at bringe Kundskab om denne Lovbestemmelse saa langt ud som muligt, og jeg tror, der her er et Omraade, hvor Rigsdagsmændene ogsaa vilde gøre vel i, naar de traf sammen med deres Vælgere privat eller ved offentlige Møder at henlede Vælgernes Opmærksomhed paa dette Forhold og ligeledes i at henlede de i vedkommende Valgkreds værende Bladudgiveres Opmærksomhed derpaa, for at disse atter i Redaktionsnotitser i deres Blade kunde gøre Publikum opmærksom derpaa. Thi saa vist som vistnok grumme mange ville miste Ejendomsretten paa deres Navn, fordi de ikke have indsendt Forbehold i rette Tid, kan man være sikker paa, at man vil fare løs paa de enkelte Rigsdagsmænd, hver i sin Kreds, fordi de have været med til at lave en Lov af denne Art, og man vil ogsaa fare løs paa Bladredaktørerne, fordi de ikke i tilstrækkelig Grad have gjort opmærksom paa, hvad der skulde gøres for at tage Forbehold med Hensyn til Navnet. Her tror jeg altsaa, der er et Omraade, hvor alle smaalige Partihensyn burde vige, og hvor vi alle maa enes om at søge at gøre denne Lovs Bestemmelser bekendte i saa vide Kredse som muligt. Det, at ville bevare sit Navn fra at blive antaget af andre, er jo ikke noget, der har noget at gøre med Storhed eller Fornemhed. En ganske jævn Mand kan sætte akkurat samme Ære i at beholde sit Navn for sig og sin Familie, som den allerfineste og fornemste Mand i Landet kan gøre det.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (H. P. Pedersen) henstillede, om ikke det kunde være rigtig ved Lov at faa indført en Slags fast Voldgift ved Handeler med Heste og Kreaturer for at